

SZÜLŐHELYÉRE ÉS ANYJÁRA EMLÉKEZIK

P. NAGY ISTVÁN

Azt kérded, jól éreztem-e magam Sz.-ben.
Most lenne miről mesélnem.

„Születésem helyéül nem én választottam” –
szoktam volt válaszolni, valahányszor azt a
meg nem írt, bölcsőhely-dicsőítő
verset rajtam számon kérték.
A szívemhez nem nőtt soha,
nem fáj a hiánya,
róla ha beszélek, hangom
el nem szorul, bizonygattam.
Le nem írtam rímként a nevét,
verseimből vastagon kihúztam
Székelykevét.

A legkorábbi emlékem, a huszonöt
évnyi múltból kinagyítva:
csipogás és csirkeszar.
Egyet lépek, kettőt, és – bele.
Állok reszketve, süt rám a nap,
nem érzem melegét, tele
a szám sírással, befelé bögök,
anyámért kiáltok,
az utálattól és szégyentől
hányanom kell, érzem, ott ragadok
az ól sarában,
a csirkeszarba zártan,

a bűz abroncsában,
túrva a nyár havát,
a tél hevét,
elfeledve Székelykevét.

Ki fölszed, emberi hangon,
de idegen nyelven szólít.
(„Kedves gyermekem szeretettel szólok
hozád és tudatom veled
Erzsike november 29dikén férhezment
ahoz a legénhez amejiket ot látad
a kocsival nem szököt el szépen
elkérte csak nagyon mesze ment
bosznijába fijam mind mesze vatok
le vagyok betegedve anyit sirok
rozsikának nem birok irni nem
tudom a cimet joban szeretem
volna ha Magyarhoz ment volna
met látod fijam hogy jártam
Rozsikával hogy ha haza megyek nem
hagya hogy magyarul beszéljek se
a gyerekekel se tudok beszélni
most mán töbet nem birok
irni met ugy sirok hogy
még a sort se látom”)

Szemembe néz. Nem az a szem,
nem az a kéz.

Akit szólít, nem én vagyok.
Nem én.